

Milyen ismeretekkel gazdagodtunk az Erdélyben eltöltött hét alatt?

Azonban - s végül is ez volt a kirándulás egyik fő célja – nem csak érzésekkel, élményekkel, új barátokkal lettünk gazdagabbak, hanem ismeretekkel, tapasztalatokkal is.

Megismerhettük az erdélyi magyarok kultúráját, hagyományait múzeumok látogatásával, egy néptáncórán való részvétellel, de szerintem mindenki számára a szatmári vidék ízvilágával való ismerkedés volt a legizgalmasabb. Megkóstolhattuk, s egyben megtanulhattuk elkészíteni a strudlit, a jellegzetes erdélyi finomságot, amely egy vékony tésztapárnácskába göngyölt lekváros étel.

Az erdélyi történelemről is számos új információt tudhattunk meg. legérdekesebb számunkra azonban a nagykárolyi Károlyi-kastély volt. Történelméről elég annyit említeni, hogy a 15.-16. században épült, és a híres Károlyi-család élt benne, minek leghíresebb sarjai Károlyi Sándor báró, Károlyi József főispán illetve Károlyi István politikus. A kastélyban az volt a legérdekesebb, ahogy a Károlyi-család alakjait élethű viaszbábukkal ábrázolták, valamint az egyik hosszú folyosón a múlt emlékeit szimbolizálva egy tárlatot tekinthettünk meg a régi helyi mesterségekről, tárgyokról, jellegzetességekről. Ez nagyon tetszett nekünk.

Negatív élmény volt azonban mindnyájunknak a kastélyban kiállított trófeák, amik nem csak helyi vadakból és szárnyasokból, hanem ritka afrikai állatokból, mint például elefántból, oroszlánokból, és vízilovakból is álltak. Ez a szomorú emlék volt az, ami mindannyiunk lelkét mélyen megrendítette, mert noha nem vagyunk mindannyian elhivatott állatvédők, az értelmetlen öldöklést kegyetlennek tartottuk.

A kirándulások elengedhetetlen része, a városnézés természetesen itt is jelen volt, hisz Nagyvárad, Nagykároly, Szatmárnémeti és Kolozsvár városaiban egész délutános városnéző túrákon vettünk részt. Idegenvezetőink hatalmas információáradatot zúdítottak ránk, mi azonban csak a csodálatos és érdekes látványra koncentráltunk. Lenyűgözőek voltak például a nagyváradai szecessziós stílusú épületek, amelyeken különlegesebbnél különlegesebb motívumokat figyelhettünk

meg. De szintén nagyon tetszett még a nagykárolyi fás kastélyparkban tett látogatás is.

Nehéz volt összefoglalni ilyen rövid terjedelemben az idei osztálykiránduláson gyűjtött ismereteinket, de talán ezek voltak a legemlékezetesebbek.

Klári:

Öt napot töltöttünk Erdélyben és találkoztunk rengeteg kint élő magyarral, idősebbekkel is, de főként velünk egykorúakkal. Egy kicsit beleláttunk a kinti magyarság hétköznapjaikba és nehézségeikbe is.

Első és talán legfontosabb nehézség az, hogy helyzetükről, hovatartozásukról, nem ők döntöttek, ahogy sok kérdésben ma sem dönthetnek, pl. a magyar kultúrára kevesebb támogatást kapnak, ünnepeinket nyilvánosan nem tarthatják meg.

A román állam a magyar történelem emlékeit nem gondozza. Például sok régi magyar épületet leromboltak, vagy egyszerűen nem gondozták, nem újíttattak fel, hagyták tönkre menni őket. Ilyen a nagykárolyi kastély, amelyikegy híres magyar történelmi család központja volt. Az egyik családtagja fordította le a Bibliát magyar nyelvre, Károly Gáspár, de volt közöttük hadvezér, sőt miniszterelnök is. Ezzel szemben a kastélyban az ő emlékeikről nem sok mindent találhattunk, helyette a román királyt és királynét és a felszabadító román katonát láthattuk a viaszkiállításon.

Bármerre mentünk, mindenhol román zászlót és román színekre festett táblákat láttunk. Ezzel szemben a magyar közösség a nemzeti jelképeit, hivatalosan nem használhatja. A nemzeti ünnepek megtartása, megünneplése is nehézséget okoz. Hiába magas a magyarok létszáma nagyon sok helyen csak román nyelvű táblákat és boltokat láttunk.

Egy kicsit irigyeljük őket, hogy ők négy nyelven beszélnek (magyar, angol, német, román), de az ottani magyarok többségének a román nyelvtanulás okozza a legnagyobb nehézséget, az érettségi vizsgák közül ez a legnehezebb számukra.